

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/47/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121012178
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121012178.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov Mgr. Michala Polláka a JUDr. Martina Žovince, v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava a obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 9.3.2023 č.k. 3T/43/2021-576 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 15.03.2023 č.k. 3T/43/2021-582, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.10.2023 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaná

A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. , nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom L.,
t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Nitra - Chrenová,
odsudzuje:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30.4.2022 s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30.4.2022, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona účinného do 30.4.2022 súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30.4.2022 sa zrušuje výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 8T/41/2021 zo dňa 25. 01. 2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/41/2022 zo dňa 24. 11. 2022, právoplatným dňa 24. 11. 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona účinného do 30.4.2022 v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 30.4.2022 súd obžalovanej ukladá trest prepadnutia vecí, a to:

- sáčik s neznámou kryštalickou látkou - stopa č. 2,
- zatavená striekačka s modrým piestom - stopa č. 1,
- puzdro so sáčikmi, allobalovou skladačkou - stopa č. 3,
- mobilný telefón zn. NOKIA, čiernej farby,
- mobilný telefón zn. NOKIA, strieborno-čiernej farby bez zadného krytu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“) zo dňa 9.3.2023 č.k. 3T/43/2021-576 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 15.03.2023 č.k. 3T/43/2021-582, bolo rozhodnuté takto:

„Obžalovaná: A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. , nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom L.,
t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Nitra - Chrenová, uznáva sa z vinnú, že minimálne od novembra 2020 na presne nezistených miestach v L. si od presne nezistených osôb a nezisteným spôsobom zaobstarávala metamfetamín - pervitín, ktorý u seba bez povolenia prechovávala a následne na území mesta L. M. N. predávala ďalším osobám, a to O. P., P. B. a K. O., ako aj ďalším doposiaľ presne nestotožneným osobám, pričom obžalovaná si v presne nezistenom čase, nezisteným spôsobom zaobstarala a od presne nezisteného času najneskôr však do 19.30 hod. dňa 21. 04. 2021 bez povolenia prechovávala v osobnom motorovom vozidle zn. Alfa Romeo 156, modrej metalízy, evidenčného čísla L., VIN: Q., ktoré sa odstavené nachádzalo na ul. Q. I. L., ktorého vlastníkom je O. P., metamfetamín - pervitín, ktorý bol uložený na rôznych miestach vo vozidle, vrátane kabelky obžalovanej, pričom dňa 21. 04. 2021 bola vykonaná prehliadka osobného motorového vozidla zn. Alfa Romeo 156, modrej metalízy, evidenčného čísla L., VIN: Q., pri ktorej boli zaistené stopy, a to konkrétne zatavená striekačka s modrým piestom a zbytkom obsahom bielej kryštalickej látky, PVC sáčik s hnedou kryštalickou látkou, čierne plastové púzdiere s obsahom 1 sáčik s hnedou kryštalickou látkou, 1 sáčik s bielou kryštalickou látkou, 1 alobalová skladačka, 1 alobalová skladačka s neznámym obsahom, 1 vrchná časť striekačky, pričom bolo zistené, že zaistené stopy obsahujú kryštalický materiál o celkovej hmotnosti 296 mg s priemernou koncentráciou 58,7 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 174 mg absolútneho metamfetamínu, ktorých celková hodnota v trnavskom kraji v 2. štvrtroku 2021 je 16,28 Eur, pričom v zmysle Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok,
teda

si neoprávnene zadovážila, predávala a prechovávala po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a taký čin spáchala závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,
čím spáchala
obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.
Za to sa odsudzuje:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 8T/41/2021 zo dňa 25. 01. 2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/41/2022 zo dňa 24. 11. 2022, právoplatným dňa 24. 11. 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanej ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej ukladá trest prepadnutia veci, a to:

- sáčik s neznámou kryštalickou látkou - stopa č. 2,
- zatavená striekačka s modrým piestom - stopa č. 1,
- puzdro so sáčikmi, alobalovou skladačkou - stopa č. 3,
- mobilný telefón zn. NOKIA, čiernej farby,
- mobilný telefón zn. NOKIA, strieborno-čiernej farby bez zadného krytu.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.“

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie proti výroku o treste obžalovanej B. prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta. Vo vzťahu k obžalovanej B. odôvodnil svoje odvolanie tým, že (citácia):

Predmetný rozsudok považujem za nesprávny, a to čo do výroku o treste. Napadnutý rozsudok považujem za nesprávny z týchto dôvodov: V predmetnej trestnej veci súd pôvodne rozhodol rozsudkom

zo dňa 17.05.2022 sp. zn.: 3T/43/2021, ktorým obžalovanú uznal za vinnú na tom istom právnom a skutkovom základe, pričom jej uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že v ostatnej časti bol trest totožný so súčasným.

Krajský súd v Trnave na základe odvolania obžalovanej uznesením č. k.: 5To/72/2022-506 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom na takéto zrušenie bolo prioritne porušenie práva na obhajobu spočívajúce v pristúpení čítania výpovede svedka K. O., ktorú svedok učinil ešte pred vznesením obvinenia, hoci nešlo o jediný dôkaz, avšak šlo o rozhodujúci dôkaz pre určenie kvalifikačného znaku - § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona - na viacerých osobách. Krajský súd v Trnave zhrnul, že po vrátení veci tak bude úlohou súdu doplniť dokazovanie.

Na prejednanie veci súd následne nariadil hlavné pojednávanie, a pretože obžalovaná na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.03.2023 zmenila svoj postoj a vyjadrila súhlas so zmenou zákonného sudcu, ku ktorej zmene došlo ku dňu 01.06.2022 (keď pôvodne so zmenou zákonného sudcu nesúhlasila - viď podanie zo dňa 24. 11. 2022 na č. . 528 spisu), nebolo potrebné hlavné pojednávanie vykonať znova (§ 277a ods. 1 Trestného poriadku). Vzhľadom na prejavovaný kritický postoj obžalovanej k spáchanej trestnej činnosti a prejavenie ľútosti, súd umožnil obžalovanej urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, hoci podstatná časť dokazovania bola už na hlavnom pojednávaní vykonaná a aj bez vyhlásenia o vine by súd obžalovanú po doložení svedka K. O. uznal vinnou zo spáchania žalovaného skutku.

S predmetným postupom súdu sa pritom možno stotožniť, a to aj s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 4To/10/2017 zo dňa 16.02.2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k.: 6To/53/2022 - 254 zo dňa 23.06.2022, prípadne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Tdo/51/2020 zo dňa 23.02.2022, avšak mám za to, že súd v posudzovanej veci nesprávne aplikoval ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Uvedený postup súdu je teda v súlade s ust. § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ale toto „dodatkové priznanie“ súd nemal zohľadniť pri ukladaní trestu v takom rozsahu, že per analogiam použil aj § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, čím znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Aplikácia naostatok uvedeného ustanovenia predstavuje benefit, ktorý prichádza do úvahy, ak súd nemusel vykonať náročné dokazovanie. V tejto trestnej veci však obžalovaná vyhlásenie o vine na počiatku hlavného pojednávania neurobila, svoju vinu popierala, čo malo za následok vykonanie rozsiahleho dokazovania. O postoji obžalovanej vo vzťahu k vine svedčí aj jej pôvodne podané odvolanie, na základe ktorého došlo k zrušeniu pôvodného rozsudku súdu. Obžalovaná inými slovami povedané, učinila vyhlásenie o vine v súlade s ust. § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku až pod ťarchou vykonaného dokazovania a napokon aj samotného odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave, rozhodujúceho o jej podanom odvolaní. Navyiac obžalovaná súhlasila so zmenou senátu, v dôsledku čoho nebolo potrebné hlavné pojednávanie vykonať znova podľa § 277a ods. 1 Trestného poriadku, a preto súd už nemusel vykonať náročné dokazovanie. Súd teda za nezmenenej dôkaznej situácie znovu umožnil obžalovanej urobiť vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku (hoci tak urobiť môže), no pri ukladaní trestu nesprávne aplikoval aj ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, hoci na to podľa môjho názoru neboli splnené zákonné podmienky. Keby sa pripustil opak, mohlo by dôjsť k zneužívaniu procesných ustanovení a následne aj zneužitiu hmotnoprávných ustanovení, pretože obžalovaní by mohli po vyhlásení o nevine účelovo vyčkávať na priebeh dokazovania a v prípade nepriaznivej dôkaznej situácie prostredníctvom dodatčného vyhlásenia o vine – pod ťarchou -vykonaných dôkazov, sa domáhať zníženia trestu od dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Uvedené nič nemení na tom, že obžalovaní majú možnosť v priebehu celého konania pred súdom sa priznať k stíhanému skutku. Takéto priznanie pod ťarchou dôkazov však už nemôže mať také účinky, aby mohlo dôjsť v rámci postupu podľa § 257 Trestného poriadku k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, ale za splnenia ďalších podmienok ho možno považovať len ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona. V tomto smere možno poukázať aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k.: 6To/53/2022 - 254 zo dňa 23.06.2022, v zmysle ktorého krajský súd vo vzťahu k stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 a z neho vyplývajúcej možnosti analogickej aplikácie ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona konštatoval, že „z predmetného stanoviska nevyplýva povinnosť súdu citované ustanovenia aplikovať len v dôsledku vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku. Tak, ako ani prokurátor v prípravnom konaní nie je povinný bez ďalšieho uzatvárať s obvineným dohodu o vine a treste, ani okresný súd nie je povinný bez ďalšieho po vyhlásení obžalovaného o jeho vine, resp. vyhlásenia, že spáchanie skutku nepopiera, aplikovať per

analogiam ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom musí reflektovať na skutkové okolnosti prípadu, ďalej na okolnosti týkajúce sa obžalovaného a v neposlednom rade na zásady ukladania trestov vyjadrené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona. Uvedené má svoje vyjadrenie v ustanovení 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého predseda senátu návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná resp. v ustanovení § 334 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého aj v prípade, ak navrhovaná dohoda o vine a treste nie je zrejme neprimeraná, avšak ak ju súd nepovažuje za spravodlivú, môže oznámiť svoje výhrady stranám, ktoré môžu navrhnúť nové znenie dohody o vine a treste.“

Ak teda súd mienil zohľadniť osobu obžalovanej, jej zmenu postoja a učené vyhlásenie o vine pod ťarchou dôkazov, priznanie a úprimné oľutovanie, mal tieto okolnosti posúdiť pri ukladaní trestu, resp. pri určovaní jeho druhu a výmery v rámci zákon stanovenej trestnej sadzby. Samotná trestná sadzba trestu odňatia slobody uvedená v osobitnej časti Trestného zákona u toho-ktorého trestného činu, či už v základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstate, vyjadruje samotnú závažnosť činu, hranicou ktorou zákonodarca určil tzv. horné a dolné mantinely, v rámci ktorých môže súd uložiť trest odňatia slobody vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, resp. aj vzhľadom na spôsob spáchania činu, osobu páchatela a pod.. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava v časti výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, že sa obžalovanej A. B. ukladá nasledovný trest:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. 1) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2. Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrusuje výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 8T/41/2021 zo dňa 25.01.2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/41/2022 zo dňa 24.11.2022, právoplatným dňa 24.11.2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanej ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej ukladá trest prepadnutia veci, a to:

- sáčik s neznámou krystalickou látkou - stopa č. 2,
- zatavená striekačka s modrým piestom - stopa č. 1,
- puzdro so sáčikmi, alobalovou skladačkou - stopa č. 3,
- mobilný telefón zn. NOKIA, čiernej farby,
- mobilný telefón zn. NOKIA, strieborno-čiernej farby bez zadného krytu.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

3. Obžalovaná podala odvolanie proti výroku o treste, ktoré odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/43/2021- 576 z 09. 03. 2023, som bola uznaná vinnou pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c). písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a bol mi uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výške sedem rokov a šesť mesiacov. Proti tomuto rozsudku podávam odvolanie - proti výroku o treste, s poukazom najmä na moje zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podané odvolanie smeruje najmä proti výroku o zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Predmetné zaradenie považujem za neprimerané aj vzhľadom na to, že v ÚVTOS Nitra-Chrenová aktuálne vykonávam trest odňatia slobody v inej predmetnej veci, a to v zaradení ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, v ktorom sa podieľam aj na výkone práce a s mojím pôsobením nie je spojená žiadna činnosť porušujúca vnútorný poriadok ÚVTOS Nitra - Chrenová. Mne za vinu kladený skutok nemožno materiálne považovať za tak závažný, aby znemožňoval moje ponechanie v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd pri rozhodovaní o mojom zaradení do výkonu trestu odňatia slobody len formálne postupoval podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pričom vôbec nezohľadnil osobitnú okolnosť (vyhlásenie o vine

a následné zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby), umožňujúcu postupovať podľa § 48 ods. 5 Trestného zákona. Navrhujem, aby odvolací súd uvedenú možnosť prehodnotil.

Navrhujem doplniť dokazovanie vyžiadaním a prečítaním správy o mojom hodnotení z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa nachádzam.

V prípade, ak budem vykonávať test odňatia slobody v miernejšom stupni stráženia (kde budem mať umožnené napr. naďalej pracovať), mám za to, že trest lepšie splní svoju nápravno-výchovnú funkciu a súčasne nedôjde k oslabeniu preventívnej a represívnej funkcie trestu.

V druhom rade, žiadam aby odvolací súd zhodnotil aj možnosť uloženia trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, upravenej podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona. Osobitný kvalifikačný znak trestného činu podľa § 138 písm. j) Trestného zákona bol naplnený na úplne minimálnej hranici (3 osoby). Na podklade vyššie uvedeného žiadam, aby Krajský súd v Trnave zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava a uložil mi trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby a zaradil ma do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

4. Obžalovaná sa vyjadrila k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho obhajcu. Uviedla, že sa nemožno stotožniť s výkladom prokurátora o nesprávnom aplikovaní ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Rozsudok okresného súdu bol zrušený z dôvodu porušenia práva na obhajobu dotýkajúceho sa nevyhnutnosti doplniť dokazovanie kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. j) Trestného zákona – na viacerých osobách. Bola tak zakotvená povinnosť okresného súdu viesť ďalšie dokazovanie. Ako obžalovaná súhlasila so zmenou zloženia senátu, čím nebolo potrebné vykonať hlavné pojednávanie znova. V prípade súdom prijatého vyhlásenia o vine obžalovaný prijíma všetky právne účinky uznania viny a to dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Aplikácia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu vyznieva ešte logickejšie a opodstatnenejšie ako v prípade dohody o vine a treste. Vzhľadom na uvedené žiada, aby krajský súd predmetné odvolanie prokurátora zamietol z dôvodu, že nie je dôvodné.

5. Na verejnom zasadnutí nariadenom na rozhodnutie o podaných odvolaniach zotrval prokurátor na podanom odvolaní, odvolanie obžalovanej navrhol zamietnuť. Obhajca obžalovanej poukázal na písomné odôvodnenie odvolania. Obžalovaná predniesla svoje vyjadrenie, kde požiadala o prehodnotenie výšky jej trestu a stupeň stráženia. Má dve maloleté deti, nemá dobrý vzťah s bývalým partnerom, ktorému boli jej deti zverené do dočasnej starostlivosti, ten jej bráni v styku s deťmi, svoje deti nevidela odkedy je vo väzení. Drogy ktoré mala pri sebe za 16,28 centov boli pre ich vlastnú spotrebu, nikdy nemala úmysel na tom zarobiť, nakoľko boli drogovovo závislí, poskladali sa na to, kúpili si to a spolu to užívali, čo bola najväčšia chyba v jej živote, veľmi to ľutuje, hlavne kvôli tomu, že deti rýchlo vyrastú, a ona nemôže byť pri nich. V minimálnom stupni stráženia je aj v programe zaobchádzania a pracuje na sebe, aby takú chybu neurobila, a po prepustení viedla riadny život, v ňom vykonáva už druhý trest. Je bezproblémová, má disciplinárnu odmenu, nemá trest, je pracovne zaradená, pracuje na vnútornom pracovisku, môže si plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Horší stupeň stráženia by jej spôsobil vyradenie z pracoviska a komplikácie na súde pri rozšírení styku s deťmi.

6. Krajský súd doplnil dokazovanie o oboznámenie s hodnotením správania obžalovanej vo výkone trestu odňatia slobody, zo dňa 4.10.2023, z ktorého vyplýva, že jej správanie a vystupovanie je na požadovanej úrovni, rešpektuje ústavný poriadok a časový rozvrh dňa, konflikty nevyvoláva, pôsobí slušne, pracovne je zaradená, svoje povinnosti plní zodpovedne, fond pracovnej doby využíva. Jedenkrát bola disciplinárne odmenená, vyživovaciu povinnosť na dve deti si zahlásila, telefonický kontakt využíva s otcom, druhom, starou matkou a z dôvodu možnosti kontaktovania sa so svojimi maloletými deťmi aj s bývalou svokrou, k spáchanej trestnej činnosti zaujíma kritický postoj.

7. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých

výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

8. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k podanému odvolaniu nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Prokurátor a obžalovaný podali odvolania ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a to proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

9. Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania prokurátora smerujúce len čo do výroku o treste obžalovanej B. a spôsobe jeho výkonu obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tieto výroky.

10. Čo sa týka ukladania trestu obžalovanej, krajský súd konštatuje, že okresný súd sa dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami zákona.

11. Okresný súd v prípade obžalovanej B. odôvodnil svoje úvahy o ukladaní trestu tým, že s poukazom na použitie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona súd odkazuje na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 104/2009, prijaté 14. júna 2010 (Zbierka stanovísk NS a súdov SR 1/2011), podľa ktorého pojmy „viac“ v slovnom spojení „viac trestných činov“ v § 37 písm. h) Trestného zákona a „dva a viac“ v slovnom spojení „dva a viac trestných činov“ v § 41 ods. 1 Trestného zákona sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že Trestný zákon považuje za priťažujúcu okolnosť spáchanie viac ako jedného trestného činu. Spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona). Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatelom v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatela je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatelovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatela k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatela, teda k prijatiu skutočného predsavzatia páchatela viesť riadny život. V takomto prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky trestu pred výchovnou zložkou trestu. Okolnosti prípadu alebo pomery páchatela môžu odôvodniť aplikáciu § 39 Trestného zákona len za

predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

12. Ďalej uviedol, že súd pristúpil k použitiu § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, pretože obžalovaná urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o priznaní viny zo spáchania skutku (hoci po tom, ako bol pôvodný rozsudok zrušený uznesením odvolacieho súdu a vec bola súdu vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie), Obžalovaná sa priznala k spáchaniu trestného činu, jeho spáchanie oľutovala, urobila vyhlásenie o vine so všetkými s tým spojenými následkami, teda neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny, obmedzenie oprávneho prostriedku a vykonanie dokazovania o treste bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovanú priaznivého) rozhodnutia o treste (oproti konaniu o schválení dohody o vine a treste), súd preto obžalovanej uložil trest odňatia slobody mimoriadne znížený vo výmere 7 rokov 6 mesiacov, ktorý trest považuje súd za primeraný, spravodlivý a napĺňajúci účel trestu, pričom pri mimoriadnom znížení trestu súd mohol uložiť trest odňatia slobody najmenej 6 rokov 8 mesiacov, pretože dolná hranica trestnej sadzby 10 rokov znížená o 1/3-nu v zmysle § 39 ods. 4 Trestného zákona je 6 rokov 8 mesiacov. Súd je presvedčený, že vzhľadom na zmenu postoja obžalovanej k spáchanej trestnej činnosti (oproti času vydania pôvodného rozsudku), keď obžalovaná sa priznala k spáchaniu trestného činu, jeho spáchanie úprimne oľutovala a prejavila úprimnú snahu po náprave, uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov 6 mesiacov je postačujúce na dosiahnutie nápravy obžalovanej a jej uvedomenie si závažnosti a celospoločensky negatívnych dôsledkov svojho konania. Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovanej, vychádzajúc najmä z jej odpisu registra trestov, je súd názoru, že uloženie trestu odňatia slobody pri zmene jej postoja k trestnej činnosti i na spodnej hranici 10 rokov by bolo pre obžalovanú neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, t. j. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. V prospech obžalovanej svedčí aj tá skutočnosť, že ide o mladú 28-ročnú ženu, v produktívnom veku, ktorej kriminálne narušenie nemožno vzhľadom na minulosť označiť za výrazné, pričom núteným obmedzením osobnej slobody v trvaní podľa súdom uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody bude obžalovaná dôrazne varovaná pred ďalším páchaním trestnej činnosti.

13. Okresný súd k spôsobu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody uviedol, že odsudzoval obžalovanú za spáchanie obzvlášť závažného zločinu, boli splnené podmienky na jej zaradenie pre výkon uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona). Súd v danom prípade nezistil také okolnosti, pre ktoré by dospel k záveru, že účel trestu a náprava obžalovanej bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu s iným stupňom stráženia a obžalovaná takéto okolnosti ani neuvádzala. Súd tiež dáva do pozornosti, že v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradenie páchatel'a do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť zaradený, je fakultatívne a súd ho vždy prísne individuálne zvažuje. V neprospech obžalovanej však svedčí tá skutočnosť, že v jej prípade nešlo o jednorazové skratové konanie, tomuto predchádzali iné odsúdenia za iné trestné činy a bez povšimnutia nezostala ani početnosť doposiaľ obžalovanou spáchaných priestupkov. Súd uzatvára, že optimálna miera trestnej represie si vyžaduje, aby trest nebol ani príliš mierny, a ani nedôvodne prísny. Trest predstavuje ujmu na právach odsúdeného, a preto, aby išlo o trest, musí odsúdený túto ujmu reálne i pociťovať. Na druhej strane, nedôvodne prísny trest (bez zreteľa na zásadu individuálnej prevencie) nepôsobí výchovne, ale demoralizujúco. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obžalovaný zaujal k spáchanej trestnej činnosti sebakritický a kajúci postoj.

14. Krajský súd sa stotožnil s odvolacou námietkou prokurátora, že okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

15. V plnom rozsahu sa stotožňuje a odkazuje na odôvodnenie odvolania prokurátora v tej časti, kde prejavuje názor, že „dodatočné priznanie“ súd nemal zohľadniť pri ukladaní trestu v takom rozsahu ako to urobil. Možno zopakovať, že aj krajský súd je toho názoru, že aj po začatí možno umožniť obžalovanému utopiť vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a toto aj prípadne prijať, avšak potom už nemožno aplikovať ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, a to práve z tých dôvodov, aké uviedol prokurátor v predposlednom a poslednom odseku svojho odvolania, teda že až po vyvinutí sa dôkaznej situácie v neprospech obžalovaných by sa títo začali „dožadovať“ urobením vyhlásenia tých istých „výhod“, aké majú obžalovaný, ktoré takéto vyhlásenie urobia pred začatím dokazovania viny.

16. Podľa odôvodnenia stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „NS SR“) z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, č. 44 Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017, možno použiť ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu), nielen pri páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí

a schválení dohody o vine a treste, ale aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchateľ (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Svoj záver však NS SR odvodzuje od myšlienky, že dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste.

17. Keďže obžalovaná sa „nevzdala“ dokazovania na hlavnom pojednávaní, ale svoje vyhlásenie o vine urobila až po vykonanom dokazovaní, ktoré sa dostalo do štádia nutnosti opätovného prejednaní veci prvostupňovým súdom po vrátení veci po zrušení prvého prvostupňového rozhodnutia o vine obžalovanej za účelom doplnenia dokazovania, nemožno v jej prípade mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Navyše treba poukázať na skutočnosť, že A. B. do spáchania prejednávaneho skutku nevedla riadny život, Okresným súdom Trnava jej bol 25.6.2018 uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov pre trestný čin podľa § 213 Trestného zákona, ďalej dňa 20.12.2019 jej bol Okresným súdom Hradištie uložený podmienený trest odňatia slobody pre trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky spáchaný 24.3.2019, následne dňa 27.5.2020 jej bol Okresným súdom Liptovský Mikuláš uložený peňažný trest za trestný čin podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona (na páchateľa sa hľadá akoby nebol odsúdený) spáchaný dňa 25.6.2019.

18. Čo sa týka tej časti výroku okresného súdu, ktorým bol obžalovanej uložený súhrnný trest, tento je správny.

19. V prejednávanom konaní prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, kedy súd pri ukladaní trestu zrušuje výrok o treste za zbíhajúci sa trestný čin (urobený v inom konaní) a musí pri tom postupovať podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, t. j. ukladať trest v trestnej sadzbe ustanovenej za trestný čin najprisnejšie trestný.

20. Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil obžalovanej súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Ako uviedol vyššie, u obžalovanej nie sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a to ani s ohľadom na urobené vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podmienky na uloženie mimoriadne zníženého trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona neboli splnené, ani obhajoba nepoukazovala na žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod pomery páchateľa alebo okolnosti prípadu, tak významné, ktoré by odôvodnili taký postup. Krajský súd ukladal trest na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, zohľadnil pri tom postoj obžalovanej, ktorá oľutovala svoje konanie, a aj keď až po vykonaní časti dokazovania, uznala svoju vinu. Z rovnakých dôvodov krajský súd na rozdiel od okresného súdu zaradil obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, prihliadol pri tom na hodnotenie obžalovanej z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený v inej trestnej veci a ktorý v súčasnosti vykonáva, aj na to, že doposiaľ sa nedopúšťala závažnej trestnej činnosti, je matkou maloletých detí, voči ktorým si plní v rámci možností vo výkone trestu vyživovaciu povinnosť, a kontakt s ktorými sa snaží uchovať aj napriek výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a napriek zlým vzťahom s jej bývalým druhom, ktorému boli zverené do starostlivosti.

21. V súlade s okresným súdom uložil teda súhrnný trest, za súčasného zrušenia výrokov o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp.zn. 8T/41/2021 zo dňa 25.1.2022 a uložil tiež trest prepadnutia vecí, uvedených vo výroku rozhodnutia. Bezo zmeny zostal výrok o uložení ochranného dohľadu v trvaní dvoch rokov podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. a), b), c) a § 78 ods. 1 Trestného zákona.

22. Krajský súd ďalej vo výroku o treste uviedol, že obžalovanej ukladal trest odňatia slobody v znení účinnom do 30. apríla 2022. Určenie znenia Trestného zákona, pokiaľ sa tento medzičasom zmenil, je potrebné vyjadriť nielen v odôvodnení rozsudku, ale aj vo výroku o treste.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.